

ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1904. Выдано 10. лютого Ч. II.

Ч. 6.

Ч. 58/орд. О св. великôмъ постѣ.

КОНСТАНТИНЪ ЧЕХОВИЧЪ

Божою Милостію и св. Апостольского Престола благословенемъ

Епископъ Перемыскій, Самбôрскій и Сяноцкій,

Всечестному Духовеньству и Возлюбленымъ Вѣрнымъ Епархіи

Поздоровлене въ Бозѣ и Архіерейске благословене!

Здаєся, що недавно тому, якъ я дорогй Братя передъ остатнымъ великимъ постомъ словомъ моимъ до Васъ вôдзывався, якъ выславъ я до Васъ мôй листъ, котрый Вамъ вôтцѣ Вашй духовнй въ Церквахъ прочитали, якъ щирымъ вôтцѣвскимъ словомъ я Васъ поздоровлявъ и выложивъ Вамъ нещасне положенє чоловѣка, знаходячого ся въ грѣсѣ, и указавъ на одинокій спосôбъ, якъ зъ того нещастя выратоватися, на одинокій лѣкъ, якъ зъ тои смертельнои хоробы вылѣчитися, на покаяніє, на св. Тайну покаянія, въ котрôй Христосъ Господь и для найбôльшого грѣшника давъ средство, щобы на ново мôгъ статися чоловѣкомъ щасливымъ, чоловѣкомъ здоровымъ на души, дитиною возлюбленою Божою, братомъ Спасителя нашого Іисуса Христа, дѣдичемъ безконечныхъ дôбръ вѣчныхъ.

И я пересвѣдченый, що Вы, дорогі Братя и дѣты мои духовні, радо слухали голосу Вашого Архіерея, я пересвѣдченый, що Вы уважно розбирали мои слова, до Васъ щиро высказані; — божь Вы, якъ всюда нашь рускій народъ, вѣру въ Бога и въ спасеніе вѣчне глубоко маете вписану въ серцяхъ Вашихъ, Вы слухаете своеи матери Церкви и за еи голосомъ идете. Выджу я тое, коли де небудь помежи Васъ выѣду, — выджу якъ Вы горнетеся до домôвъ Божихъ, якъ численно приступаете до св. сповѣди, до св. причастія, якъ радо слухаете моихъ наукъ, тожь маю въ Бозѣ надѣю, що и мôй листъ о покаянію за помочію ласки Божои допомôгъ не однои душѣ, котра блудила, знайти просту дорогу, не одного грѣшника зробивъ уважнымъ на его нещасне положене, и навернувъ его, многимъ зъ Васъ принѣсъ правдивый пожитокъ.

Недавно здаеся, а то проминувъ вже цѣлѣсенькій рôкъ. А черезъ цѣлый рôкъ кôлько то змѣнъ у Васъ, и у насъ и всюда сталося.

Погляньте на около себе, кôлько то зъ тыхъ, котрі минувшого року разомъ зъ Вами въ домѣ Божôмъ листу мого слухали, вже нинѣ не жиютъ. Скôнчили свою вандрôвку на земли, зложилисьте ихъ тѣла до землѣ, а душѣ ихъ, душѣ безсмертні, душѣ дорогі станули передъ Спасителемъ, але станули яко передъ судією, щобы отримали зъ рукъ Его найсправедлившихъ пôсля заслугъ своихъ: нагороду або кару!

Чи всѣ они отримали нагороду? чи всѣ они теперъ щасливі? чи всѣ выдять Бога и насладжаются радостію небесъ? — не намъ о тôмъ судити, бо тое знае лише Господь Богъ и Его сынъ небесный, и Святіи въ небѣ, але не мы жіючі еще на земли. Намъ позôстае лише молитва о душахъ ихъ, и певно, що Вы дорогі Братя щиро и часто молитеся за ними, особенно же въ тіи дни поминальні, котрі Церковь св. установила яко дни молитвы и дни безкровнои жертвы за душѣ померші.

И Я за нихъ молюся, за тіи душѣ померші, котрі станули передъ судомъ Божимъ и помочи нашои потребуютъ. И такъ, якъ кождои недѣлѣ и свята правимо службу Божу на интенцію всѣхъ Васъ, котрі дѣтьми моими духовными есьте, якъ часто въ будні дни офѣрую службу Божу на интенцію всѣхъ Васъ, котрі до моеи епархіи належите, а при котрой службѣ Божой Васъ воспоминаю, такъ само кождого тыжня офѣрую одну службу Божу за душѣ померші въ моей епархіи, въ всѣ дни поминальні за душѣ всѣхъ усопшихъ православныхъ христіянъ, а при кождой службѣ Божой молюся такожь и за померщихъ.

Въ тôмъ бо есть тая тѣсна звязь Церкви Христовои, що мы жіючі, отже мы, котрі належимо до Церкви воинствуючои, молимося за померщихъ, котрі находятся въ чистилищи, и становлятъ Церковь страждучу, а Церковь торже-

ствуюча, то есть, Свят̑и въ небѣ, тамъ передъ престоломъ Божимъ молятся за насъ и выпрошуютъ намъ многи̑ ласки у Господа Бога.

Але не лише у Васъ не стало въ то̑мъ роцѣ мынувшо̑мъ неодного, котрого Богъ покликавъ до Себе; и цѣла Церковь католицка оплаковала смерть Головы своеи, смертъ великого Папы, славного наслѣдника св. Ап. Петра, Льва XIII.

Однако якъ я Вамъ заразъ по выборѣ нового Папы сказавъ, Папа умирае але Папство жие, Голова Церкви, Намѣстникъ Христовъ естъ и буде ажь до ко̑нця свѣта. Тожь по смерти Льва XIII, маємо нового Во̑тця Христі̑янъ, нового Голову Церкви въ Найдостойнѣйшо̑мъ св. Отцѣ Пі̑ю X.

Въ першо̑мъ Своимъ посланю, котре св. Отецъ Папа Пі̑й X. выдавъ до всѣхъ Патріярхо̑въ, Архіепископо̑въ и Епископо̑въ, котре то посланїе во̑дзначаєся великою побожностію, повагою и сердечностію, вказує Голова Церкви на нещасне положене свѣта черезъ злобу людску, бракъ мира, бракъ любови, и вказує на средство, якого уживати треба, щобы людей поправити и привести до того, щобы Богу повиновалися, а то: „возглавити все въ Христѣ.“ Обновитися намъ треба въ Христѣ Господѣ, всьо, що робимо, що мыслимо, що намѣряємо, потреба намъ оперти о Христа и Єго законъ.

А колижь во̑дповѣднѣйш̑ій часъ до того, щобы належито розважати и подумати надъ тымъ, чимъ є Христосъ для насъ, якъ не часъ великого посту? Въ то̑мъ часѣ Церковь св. приводитъ намъ наглядно передъ очи спасительни̑ страсти Христови̑, въ всѣхъ богослуженяхъ сильнѣйше пукає до сердецъ нашихъ, указуючи намъ превелику для насъ ласку Христа, а нашу невдячно̑сть и грѣховно̑сть, вказує намъ на Христа, яко будучого нашого судѣю и на будуче Єго славне пришествіе на той свѣтъ, щобы судити: „живымъ и мертвымъ“.

Такъ побожно розлягає ся въ то̑мъ часѣ въ нашихъ Церквахъ пѣснь: „Претерпѣвый за насъ страсти, Іисусе Христе Сыне Божій помилуй насъ.“ Такъ коримося мы передъ Христомъ Господомъ нашими поклонами, що въ порохъ землѣ похиляємъ наши̑ головы, щобы Христу Богу якъ найбо̑льшу честь во̑ддати и нашу ничтожно̑сть и грѣховно̑сть оказати.

И т̑и навѣть, котри̑ нечасто любятъ ходити до Церкви, котри̑ рѣдко коли ходятъ до сповѣди, рѣдко коли прыймаютъ Христа въ Найсвятѣйшихъ Тайнахъ въ часѣ великого поста каются своихъ грѣхо̑въ, принимаютъ до серця свого Христа Господа и зъ глубины серця взываютъ: „Іисусе Христе, помылуй насъ“! И т̑и, котри̑ побожне жите ведутъ, и т̑и котрыхъ, серце все переповнене любовію къ Богу, въ то̑мъ часѣ горячїйше, якъ коли инди зъ глубины душѣ своеи взываютъ: „Сыне Бож̑ій помылуй, помылуй насъ!“

Бѣдни̑ и богати̑, щасливи̑ и нещасни̑, хори̑, здорови̑, стари̑ и молоди̑, свѣтски̑ и духовни̑ всѣ мы разомъ лучимо нашь голосъ, лучимо разомъ наши̑ серця, устами и душею взываємъ: „Іисусе Христе, Сыне Бож̑ій, помылуй, помылуй, помылуй насъ!“

бо всѣ Єго помылованя, Єго помочи, Єго ласки потребуємо и хоть въ тôмъ святôмъ великôмъ постѣ горячѣйше и сердечнѣйше о тоє помилованє благаємъ.

Знаю я дорогı̂ Братя, що Вы крѣпко держите ся вѣры, що крѣпко вѣрите въ Іисуса Христа, Сына Божого. Але у многихъ вѣра тая єсть мертва, вправдѣ они невырѣкаются вѣры, але житемъ своимъ вырѣкаются того, въ котрого вѣрують. А потреба конечно, щобы тая вѣра наша була жива, щобы мы всюды а всегда обявляли всьо въ Христѣ, щобы мы не лише вѣрили въ Христа але за Єго прикладомъ поступали и жили, щобы мы всегда, а особенно теперъ ясно и докладно представили собѣ, що Христосъ єсть нашимъ Спасителемъ, що Христосъ єсть нашимъ примѣромъ и образцемъ, за котрымъ намъ ити и котрого наслѣдовати намъ потрѣбı.

Передъ тымъ, нѣмъ Христосъ опустивъ тую землю и вознѣсъ ся до Отца Небесного, сказавъ: „Шедше оу҆бо наоу҆чите всѧ ѧ҆зы́ки, крⷭ҇тѧще и҆́хъ во и҆́мѧ Ѻ҆ц҃а, и҆ Сн҃а, и҆ ст҃а́гѡ Дх҃а (Мат. 28. 19).“ Въ тôмъ приказѣ, данымъ Апостоламъ, мѣстится також и обявленіє о св. Тройцы, Оденъ Богъ въ трохъ особахъ, друга особа то єсть „Сынъ“ то эсть „Слово“, о котрôмъ св. Евангелистъ Іоаннъ пише: „Въ нача́лѣ бѣ слово, и слово бѣ оу҆ Бг҃а, и Бг҃ъ бѣ сло́во. Сей бѣ и҆скони оу҆ Бг҃а. (І҆wан 1.)„

А дальше у тогоже Евангелиста читаємъ: „И҆ слово пло́ть бы́сть (І҆ѡ. 1-14).“ Тожь уважайте, дорогı̂ Братя що тіи всѣ слова означаютъ: Слово, то єсть единородный Сынъ Божій, вôдъ Отца рожденый передъ всѣми вѣками, Богъ вôдъ Бога, свѣтло вôдъ свѣтла, правдивый Богъ вôдъ правдивого Бога, котрый для насъ, для нашого спасеня зôйшовъ зъ неба, принявъ тѣло а родився вôдъ Пречистои Дѣвы Маріи.

Для насъ отже зôславъ Отець небесный Свого Сына единородного на той свѣтъ, для нашого спасеня принявъ предвѣчный Сынъ Божій природу людску, яко Богъ и чоловѣкъ стався Христосъ нашимъ Спасителемъ. Рôдъ людскій власною силою не мôгъ ся зъ грѣховного упадку пôднести. Черезъ чотыри тысячѣ лѣтъ перебували люде въ темнотѣ и тѣни смерти. И въ тôмъ сумнôмъ часѣ Богъ неопустивъ цѣлковито людей. Зъ помежи всѣхъ народôвъ выбравъ собѣ оденъ народъ въ котрôмъ удержала ся вѣра въ единого Бога, сотворителя неба и землѣ, въ котрôмъ удержала ся надѣя на месію, обѣцяного вже въ раю прародичамъ. Черезъ пророкôвъ обновлявъ Богъ тую обѣтницю, а на конецъ являєся св. Іоанъ креститель и взыває: покайтесѧ, приближибося цр҃ствіе нбное (Мат. 3. 2.) А показуючи на Іисуса говоритъ: се́ а҆́гнецъ Бж҃ій, вземлѧй грѣхи̑ мíра (Іwа. 1,29)

А теперъ погляньмо, якъ Іисусъ Христосъ Своє велике дѣло яко Спаситель сповняє. Коли Христосъ дався окрестити вôдъ Іоана, отворилося небо и дався чути голосъ Отца небесного: Ты̀ є҆сѝ Сн҃ъ мо́й возлю́бленный, ѡ҆ тебѣ благоволихъ (Лук. 3. 21. 22.) По крещеню повертає Іисусъ зновъ до Галилеи и Єго слава розширяєся по цѣлой окрестности. Цѣлый край жидôвскій пероходивъ Іисусъ, зъ Галилеи черезъ Самарію до Іудеи. Всюди голоситъ Свою науку, въ синагогахъ и въ Храмѣ

Іерусалимскôмъ, въ пустини, мѣстахъ и селахъ, на горахъ и зъ корабля на озерѣ а нарôдъ въ великôмъ числѣ иде зъ нимъ, слухае Єго бесѣды и: „дивлѧхꙋсѧ народи ѡ ꙋченіи єгѡ? Бѣ бо ꙋча ихъ, ꙗкѡ власть имѣѧ“ (Мат. 7. 29). Въ цѣлôмъ роцѣ церковнôмъ Вамъ, дорогі̂ Братя, Ваші̂ Отцы духовні̂ читаютъ тіи науки Христові̂ изъ св. Евангелїя, и обясняютъ Вамъ, а Вы теперъ дорогі̂ Братя пригадайте собѣ хоть па декотрі̂ зъ нихъ и розважайте ихъ въ часъ великого посту. Пригадайте собѣ на тую прекрасну проповѣдь на горѣ и на науку о осми блаженьствахъ, пригадайте собѣ, якъ Христосъ учивъ насъ молитися и научивъ насъ молитвы: „Отче нашъ“; пригадайте собѣ тую обѣтницю Найсвятѣйшои тайны Евхаристіи: Азъ есмь хлѣбъ животный... Сей есть хлѣбъ сходяй съ небесе, да аще кто ѿ негѡ ястъ, не ꙋмретъ. Азъ есмь хлѣбъ животный иже сшедый съ небесе: . . . хлѣбъ, егоже азъ дамъ, плоть моѧ есть, юже азъ дамъ за животъ міра. (Іѡа 6. 51. 52). Пригадайте собѣ на тіи памятні̂ слова, коли Христосъ установляе Церковь и еи видиму голову, вручаючи св. Петрови ключѣ. Пригадайте собѣ тіи бесѣды до Фарисеѣвъ, якъ ихъ Христосъ картае за ихъ грѣхи и переворотнôсть, а наконецъ тую прекрасну пращальну бесѣду до Своихъ ученикôвъ на тайной вечери.

А дальше розважайте тіи прекрасні̂ притчи и подобія, въ якихъ Христосъ Свою науку подае, о сѣвачи и рôжныхъ плодахъ сѣмени, о куколю посередъ пшеницѣ, о зерняти гôрчицѣ и о квасѣ, о деревѣ, котре не родило овочѣвъ. А дальше о милосерднôмъ самарянинѣ, о заблудившой вôвци, о блуднôмъ сынѣ, о робôтникахъ въ винградѣ, о мудрыхъ и нерозумныхъ дѣвахъ а наконецъ о добрôмъ пастырю, котрый душу свою полагае за вôвцѣ свои. А въ всѣхъ Своихъ наукахъ оказуєся Христосъ яко Месія, той Месія, котрого Богъ черезъ пророкôвъ обѣцявъ а теперъ на землю зôславъ.

И тое Свое посланництво потверджае черезъ Свои дѣла, черезъ чуда: „Вѣрꙋйте мнѣ, ꙗкѡ азъ во Оцѣ, и Оцъ во мнѣ: аще ли же ни, за та дѣла вѣрꙋ имите ми“ (Іѡа. 14. II.) И дѣла, яки Христосъ дѣлавъ, були великими чудами. Хорыхъ рôжного рода уздоровлявъ, злыхъ духôвъ зъ людей выганявъ, бурю на мори галилейскôмъ успокоивъ, Самъ ходивъ по морю, два разы накормивъ тысячи людей кôлькома хлѣбами, въ мѣсточку Наимъ воскресивъ помершого сына одинака вдовицѣ, воскресивъ доньку Іаира, и торжественно воскресивъ помершого Лазаря въ Витаніи, котрый вже чотыри дни въ гробѣ лежавъ. Христосъ дивитъ напередъ въ будучнôсть, предсказуе сумну долю жидôвъ и збурене заслѣпленого мѣста Іерусалима, предсказуе докладно, зъ всѣми подробицями, Свои страсти. (Лук. 18. 31—33)

И велика часть юдеѣвъ переняла ся Єго наукою, дала ся переконати Єго чудесами, увѣрили въ Іисуса, яко Месію, а найсамперед Єго Ученики и Апостолы, котрыхъ Собѣ выбравъ. Але книжники и фарісеѣ инакше собѣ представляли Месію, они думали, що Месія прийде зъ великою силою и славою земскою, зъ богацтвомъ и войскомъ и нарôдъ жидôвскій здѣлае могучимъ, богатымъ и пануючимъ.

О щастю земскôмъ, короткôмъ и проминаючôмъ, они думали. О Царствѣ Божôмъ, котре не єсть зъ того свѣта, якъ Христосъ сказавъ, нехотѣли ничь знати, не мали о тôмъ понятя. Длятого противилися Спасителеви не лише не увѣрили въ Него, але думали, якбы Єго позбутися и знищити.

И довершаеся дѣло Спасителя въ Єго страданіяхъ и смерти за насъ грѣшныхъ людей. Установляе памятку Своеи смерти даючи Своимъ ученикамъ а черезъ нихъ намъ Свое тѣло и Свою кровъ пôдъ видами хлѣба и вина; на горѣ оливной допускае, що страхъ смерти зходитъ на Него, дозваляе, що оденъ зъ Єго ученикôвъ Єго продае, дае ся пôймати, дае ся вести передъ раду жидôвску и передъ Пилата, мовчки прыймае вырокъ смерти, самъ несе крестъ Свôй на гору Голготу, тамъ проливае Свою кровъ найсвятѣйшу, тамъ выпивае чашу горести ажь до смерти, за насъ, за нашѣ грѣхи, за нашѣ беззаконія, за нашу невѣрнôсть, за Нашь бракъ любови, за переворотнôсть нашого серця!

То дорогій Брате, твôй Христосъ, твôй Спаситель. Диви на Него, диви особенно теперъ, въ тôмъ часѣ. Вôнъ своею наукою освѣтлюе твою дорогу, котрою маешъ ити! Вôнъ Своими чудесами кличе до тебе: Я твôй Месія, Я Сынъ Божій; Вôнъ Своею кровію спасае тебе вôдъ вѣчнои погибили, платитъ Отцу небесному за твои грѣхи. О Іисусе, Спасителю нашь! Мы вѣримо въ Тебе, помагай намъ и ратуй вôдъ нашои невѣрности. Здѣлай, щобы вѣра наша стала ся живою, черезъ любовь до Тебе. Такъ, мы любимо Тебе, мы прославляемъ Тебе, бо черезъ Твое житє, черезъ Твою науку, черезъ Твою смерть прыйшло спасеніе для цѣлого свѣта!

А теперъ дорогѣ Братя, розважмо тое, що Христосъ єсть нашимъ примѣромъ и образцемъ. Просвѣченѣ и поученѣ словомъ науки Христовои, обмытѣ и очищенѣ въ крови Христовой, маемо яко люде новѣ, яко люде обновленѣ нове житє провадити. Кто буде нашимъ провѣдникомъ въ тôмъ житю? Никто иншый, лише той, котрый сказавъ: Азъ єсмь путь и истина и животъ (Іwа. 14, 5.) „Азъ єсмь свѣтъ міру: ходяй по мнѣ, не имать ходити во тмѣ, но имать свѣтъ животный“ (Іwа. 8. 12). То значить: Се є дорога, и правда и житє. Я єсьмъ свѣтло свѣта, кто иде за мною, той не буде ходити въ темнотѣ, але буде мати свѣтло житя. Свѣтъ мае много такихъ, котрѣ хотять бути провѣдниками. Кождый зъ нихъ захвалюеся, що вôнъ оденъ знае найлѣпше дорогу, котрою треба ити, щобы зайти до щастя. Але о нихъ всѣхъ треба сказати словами Спасителя: „Слѣпецъ слѣпца аще водитъ, оба въ яму впадутъ“ (Мат. 15. 14) Лише Христосъ мае повне право жадати, щобы мы за Нимъ ишли, Єму послѣдовали и тою дорогою ишли, якою Вôнъ ишовъ яко чоловѣкъ на той земли. Бо коли мôгъ якій чоловѣкъ сказати такъ, якъ Христосъ сказавъ до жидôвъ: „Кто ѿ васъ обличаетъ мя о грѣсѣ? (Іwа. 8. 45) кто зъ васъ може мене обвиняти о якій грѣхъ? Вôнъ бо єсть Сыномъ Божимъ, въ котрôмъ Божество перебувае, и въ котрôмъ объявляеся людямъ святôсть Божа.

Въ чômъ же найсампередъ маємо мы за нашимъ Спасителемъ итп. якій примѣръ зъ него брати?

Ото найсампередъ учъмся вôдъ Христа любити Бога, учѣмся ревности о славу Божу и послушеньства для святои волѣ Божои. Тоє, що Ангели при рождествѣ Христа свѣту оголосили: „Сла́ва въ вы́шнихъ Бг҃ꙋ“ (Лꙋк. 2. 14.) тоє було якбы зъ устъ народженого Іисуса взяте, и тоє було цѣлею Єго житя на земли. Яко дванайцятьлѣтный хлопецъ Христосъ въ Храмѣ забуває на матѣрь и опѣкуна Свого, щобы бути въ тôмъ, що до єго Отца небесного належало. Коли при керници Якова учиники принесли Єму ѣсти, Вôнъ повѣдає: „мое́ бра́шно е҆́сть, да сотворю̀ во́лю посла́вшаго мѧ̀, и соверш҇ꙋ дѣ́ло є҆гѡ̀“. (Іѡа 4. 34). А коли на горѣ оливной въ тревозѣ смертельнôй, котру добровôльно на Себе взявъ, каже: Ѻ҆́ч҃е — ми́мо неси̑ ѿ менѐ ча́шꙋ сі́ю“ то заразъ додає: „но не е҆́же а҆́зъ хощꙋ̀, но е҆́же ты̀“ (Мар. 14. 36.) здаючися цѣлкомъ на волю Отца. Бо, якъ Апостолъ каже: „послꙋ́шливъ бы́въ да́же до сме́рти, смерти кр҇тныѧ̀ (Філіп. 2. 8).

Тожь и мы, дорогі̂ братя, слухаймо волѣ Божои, будьмо єй послушні̂. Обявивъ намъ Свою волю въ Своихъ заповѣдяхъ, а Церковь св. тую волю Божу намъ оголошує. Пôддаваймо нашу волю волѣ Отца небесного. Але не зъ примусу, а добровôльно, радо, зъ любови до нашого Спасителя, котрый давъ намъ такъ красный примѣръ послушеньства. Ревно и щиро стараймося о славу Божу, а то въ той способъ, що всюды смѣло вѣру нашу будемъ вызнавати, що николи нестерпимо, щобы имя Боже и слава Єго були понижені̂, якъ тоє на жаль теперь не разъ дѣєся; що пôсля силъ нашихъ будемо старатися о розширенє Царства Божого на земли черезъ прославлянє Бога нашими молитвами, нашими богослуженями, нашимъ праведнымъ житємъ.

А дальше наслѣдуймо Христа яко нашь найкрасшій примѣръ въ той спосôбъ, що любовъ ближныхъ будемъ мати въ серцяхъ нашихъ и тую дѣломъ оказувати. При рождествѣ Христа Ангели обвѣстили не лише славу Божу, але и додали другу рѣчь, котру Христосъ принѣсъ: „на земли ми́ръ: во человѣцѣхъ бл҃говоле́ніє“ (Лꙋк. 2. 14) И Христосъ вѣрно тоє предсказанє Ангелôвъ сповнивъ. Вôнъ насъ, братей Своихъ, любивъ щиро вôдъ початку ажъ до смерти на крестѣ и намъ черезъ тоє выєднавъ миръ, выєднавъ спокôй. Три роки ходивъ по Юдеи „благодѣтельствꙋѧ“, дѣлаючи добродѣйства; шукавъ що було страчене, проповѣдавъ бѣднымъ Євангеліє, вôдпускавъ грѣхи, привертавъ здоровє. Зъ любови къ намъ полишавъ намъ Своє тѣло и кровъ, зъ любови жажду мавъ на крестѣ за нашими душами, за нашимъ спокоємъ, зъ любови сказавъ на кôнци: „соверши́шасѧ“.

И чижь може знайти ся еще серце такъ затвердѣле, щобы, поглядаючи на любовъ Христа, на любовъ Сына Божого до людей, серце такъ переворотне, щобы не любило ближныхъ своихъ? Св. Ап. Іоанъ, той Апостолъ любови такъ повѣдає: „Ѿ семъ позна́хомъ любо́въ, ꙗ҆кѡ ѻ҆нъ по на́съ дꙋ́шꙋ свою̀ положи̑: и мы̀ должни є҆смы по бра́тіи дꙋ́шꙋ

положи́ти“ (1. Іωа. 16). Колись погане подивляли Христіянъ и говорили: дивѣть, якъ они ся любять! Но дороги братя, скажѣть самй чи теперь, въ теперѣшныхъ часахъ, незадалеко вôддалилися мы вôдъ тыхъ першихъ христіянъ, незадалеко вôдъ примѣру Христа, незадалеко вôдъ Христа самого! Не можна вправдѣ сказати, якобы любовъ христіяньска щезла цѣлкомъ; суть люде и межи нами суть таки, котрыхъ серця переняти щирою любовою, для котрыхъ найбôльшимъ щастемъ, другимъ добре творити, за другихъ жертвовати себе. Але кôлько нажаль сердецъ зимныхъ, ба зетвердѣлыхъ, сердець, котрыхъ непорушить нужда брата его, чи душевна чи тѣсна, противно, котри якусь радôсть, радôсть вже не инну, а діявольску, маютъ, коли видять брата своего въ нещастію. Грѣшить братъ его, вôнъ его не ратуе зъ того нещастя душевного, але радуеся и смѣеся зъ него. Знаходится братъ его въ нуждѣ дочасной, пôдупавъ на маетку, попавъ въ довги — вôнъ непоратуе его але знову неразъ радуеся нещастемъ брата своего. По чѣмъ же пôзнають насъ, що мы учениками Христовыми есьмо, коли любови нема меже нами? Нема згоды межи громадами, нема приязни въ поодинокихъ громадахъ, нема любови въ родинахъ. Брать ганьбить брата публично, оклеветуе и обмавляе, пôдносить на него руку, дѣлае шкоду на маетку, на здоровлю, на славѣ и найменшои уразы простити не хоче — чижь вже такій нещасный не мовить молитвы, не мовить тои молитвы, котрои Христосъ насъ научивъ, а де суть слова: „и̑ ѡ҆ста́ви на́мъ до́лги на̑ша, ꙗ҆̀коже и҆ мы̀ ѡ҆ставлѧ́емъ должнико́мъ на́шымъ,“ чи не мислитъ о тôмъ, що самъ на себе засудъ выдае, декретъ проголошуе? Дорогй Братя! На свѣтѣ, на той земли, не булобы тôлько лиха и мы бы такъ ненарѣкали на лихй часи, якбы була любовъ въ серцяхъ людей, якбы не було ненависти, зависти и мести. Тожь поглядайте на нашого Спасителя, берѣтъ собѣ примѣръ, послѣдуйте Єму, выкиньте зъ сердецъ Вашихъ погане самолюбство, загрѣйте тіи серця до правдивои любови ближныхъ, а много здѣлаете для власного спокою, для власного добра, для власного щастя, много уникнете грѣхôвъ и одновите душѣ Вашй въ Христѣ.

Але еще хвильку пригляньмо ся дальше житю нашого Сладчайшого Спасителя, бо видомо въ Нѣмъ примѣръ всѣхъ а всѣхъ честнотъ. Мы недôйшли бы до кôнця, еслибысьмо о всѣхъ хотѣли говорити, але хочу дорогй Братя звернути еще Вашу увагу на тіи такъ въ очи впадаючй знамена житя Христа, на Єго покору и лагôдность. „на҆учи́тесѧ ѿ менѐ, ꙗ҆́кѡ кро́токъ є҆́смь и҆ смире́нъ се́рдцемъ: и҆ ѡ҆брѧ́щете поко́й дꙋша́мъ ва́шымъ“ (Мат. II. 29). Хочешь отже, дорогій Брате мати спокôй въ душѣ твоей, будьже лагôднымъ и покôрнымъ такъ, якъ нимъ бувъ твôй Спаситель. Лагôдность и покора то цноты такй навскрôзь христіяньскй, такъ щиро христіяньскй, що ихъ де инде не видко, лише у правдивыхъ христіянъ. Тамъ, де Христа добре знають, щиро люблятъ, тамъ е и лагôдность и покора, де же брате не видишь тыхъ цнотъ, тамъ и цѣле жите не може бути правдиво христіяньске. Ничь такъ непротивится Христу, якъ гордôсть и злôсть, злый и гордый чоловѣкъ творитъ много

грѣха, затроює родинѣ и ближнымъ жите и немає спокою въ душѣ своей. Ты же дорогій Брате, стережися тыхъ пороковъ, а коли злость або гордость на душу твою нападе, поглянь на твого Спасителя, укорися передъ крестомъ, у стопъ креста зложи твою пристрасть а вôдзыскаєшъ спокôй душѣ твоеи.

Чи маю Вамъ, дорогій Братя пригадовати, якъ Христосъ тѣло Своє умертвлявъ, постомъ, молитвою, працею. якъ насъ заохочувавъ, щобы мы крестъ свôй взяли на себе. Чи маю Вамъ пригадовати, що за примѣромъ Христа не въ увеселеняхъ и розкошахъ дочасныхъ щастя нашого шукати мы повиннî, але въ выповненю волѣ Вôтця небесного? Чи маю Вамъ пригадати, зъ якою терпеливостію Христосъ зносивъ всѣ труды, бѣды пониженя, страданя и смерть саму? О тôмъ я вже въ давнѣйшихъ лѣтахъ до Васъ говоривъ, о тôмъ Церковь св. въ цѣлôмъ великôмъ постѣ Васъ поучає. Тожь кончу, а на кôнци прошу Васъ и взываю. розмышляйте щиро и уважно въ тôмъ великôмъ постѣ надъ Христомъ, надъ тыми рѣчами, котрî я въ нынѣшнымъ моимъ листѣ Вамъ пригадую. Ужийте той великій постъ на тоє, щобы обновлятися въ Христѣ, щобы покинути злî привычки и пристрасти, а придбати собѣ много цнотъ, послѣдуючи примѣру Христа. А въ той способъ приготовитеся добре до св. сповѣди пасхальнои, очистите душѣ Вашî вôдъ грѣховъ, зъ чистымъ серцемъ прыймете Тѣло и кровъ Христа Господа до себе, и радôстно будете обходити свѣтлый празникъ Воскресенія. И положете тривкî пôдвалины пôдъ Ваше будуче щастє, на тыхъ пôдвалинахъ збудоване Ваше дальше жите буде Христу вѣрне и Богу миле и выслужитъ Вамъ нагороду велику, корону житя вѣчного. Бо Богъ сказавъ устами Свого Апостола: **„Бѫди вѣренъ даже до смерти, и дамъ тебѣ вѣнецъ живота“ (Апок.** 2.10)

Благодать Господня съ всѣми Вами. Аминь.

Въ Перемышли въ недѣлю о блуднôмъ сынѣ 25. Сѣчня (7. Лютого) р. Б. 1904.

† КОНСТАНТИНЪ
Епископъ.

Поручає ся Всечестному Духовеньству повысшій листъ пастирскій оголосити мѣсто проповѣди въ Недѣлю сыропустну. Въ парохіяхъ до котрыхъ дочернî Церкви належатъ, має ся той листъ пастирскій въ кождôй Церкви оголосити.

ОО. Катихиты школъ середныхъ и выдѣловыхъ маютъ той листъ молодѣжи школьной мѣсто ексорты въ Недѣлю сыропустну прочитати, а въ школахъ народныхъ вôдповѣдну ексорту выголосити.

Що до захованя посту, поручаємъ благоразумно поучати вѣрныхъ о приписахъ въ тôмъ взглядѣ оголошеныхъ на Синодѣ діецезальнôмъ въ Перемышли въ роцѣ 1898, то єсть о ухвалахъ Синоду провинціонального Львôвского зъ року 1891. Дебы однакожь заходила дуже важна потреба дальше идучого розрѣшеня вôдъ посту, то удѣляємъ тои власти Всч. Духовеньству, на що особенно звертаємъ

увагу Всч. ОО. Катихитôвъ, щобы вôдповѣдно зарядили въ бурсахъ для хлопцѣвъ и институтахъ для дѣвчатъ. Въ случаяхъ розрѣшеня вôдъ посту що до молитовъ належитъ заховати правило Синоду пров. Львôвского.

Рôвночасно позваляемъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ въ парохіяхъ низше 2.000 душъ розпочинати св. Сповѣдь пасхальну вôдъ 1. Понедѣлка а въ парохіяхъ низше 2.000 душъ вôдъ 3. Понедѣлка св. великого посту. Сповѣдь пасхальна кôнчить ся зъ днемъ празника Вознесеня Господня.

Заразомъ удѣляемъ власть на часъ св. вел. посту розрѣшати вôдъ грѣховъ власти Нашой задержаныхъ. Кромѣ 1) умысне человѣкоубійство и 2) согнане человѣческого плода (secuto effectu).

Кромѣ того силою власти вôдъ св. апостольского Престола на пятилѣте Намъ удѣленои, удѣляемъ власть, всѣмъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ на цѣлый часъ треваня сповѣди пасхальнои, привертати каючимъ ся утрачене право, petendi debitum conjugale, cujus jus amisit per supervenientem affinitatem e copula carnali, habita cum consanguinea vel consanguineo sive in primo sive in secundo gradu suae uxoris respective sui mariti, що дѣлати ся мае въ слѣдуючій способъ. По выголошеню формы розрѣшеня св. Тайны Покаянія, (а звертаемъ увагу Всч. О. О. Сповѣдникôвъ, що форма розрѣшень мае докладно высказати ся при кождôмъ сповѣдаючôмъ ся, иначе каючій ся не одержавъ розрѣшеня, мае ся сказати: „Кромѣ того властію Преосвященному Епископу . . . . . . удѣленою, а менѣ вôдпорученою, привертаю тобѣ право, довгъ супружескій вôдъ свого мужа (жены) жадати, котре черезъ грѣхъ плотскій зъ сродною (зъ сроднымъ) жены твоеи (мужа твоего), поповненый утративъ есь. Въ имя Отца † и Сына † и святого Духа † Аминь.“

Кромѣ того до кôнця бѣжучого року 1904 удѣляемъ властъ всѣмъ сповѣдникамъ розрѣшати вôдъ грѣхôвъ задержаныхъ, вынявши два высше сказаній, также на часъ посту передъ Рождествомъ Христовымъ, а безъ ограниченя въ слѣдуючихъ случаяхъ:

1) при сповѣди женщины передъ пологомъ.

2) при сповѣди загальной, если тая сповѣдь загальна естъ конечна.

Вôдъ Еп. Ординаріята

Перемышль дня 7. Лютого 1904.

† КОНСТАНТИНЪ
Епископъ.

Ч. 7.

Ч. 385. Речинецъ до св. рукополаганя въ Іереи.

Кандидатôвъ духовного стану укôнчившихъ науки богословски и желаючихъ принятя єв. Рукопложенє, взываε ся щобы поданя свои до дня 1. марта с. р. внесли, самй же явили ся въ канцеляріи Еп. Консисторіи дня 8. н. ст. марта с. р. о 9. годинѣ передъ полуднемъ.

Поданя маютъ бути заосмотренй; 1) свѣдоцтвами всѣхъ наукъ школьныхъ 2) моральности, 3) здоровля, 4) убожества потвердженого ц. к. Старостволъ, 5) вѣнчаня, єсли суть женатй, 6) удоволеня повинности войсковои:

Вôдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль 27. Сѣчня 1904.

Ч. 8.

Ч. 7623/903. Конкурсъ на посаду сповѣдника при катед. Храмѣ въ Перемышли.

При тутешнôмъ катедраль. Храмѣ єстъ до обсадженя посада II. проповѣдника.

Желаючй о тую посаду убѣгати ся священики, довжнй свои прошеня належито заосмотренй вносити до Еп. Консисторіи до 29. Лютого 1904.

Вôдъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 5. Сѣчня 1904.

ХРОНИКА.

Именованя:

Ч. 587/орд. О. Др. Масцюхъ Василій, Чабанъ Назарій и Погорецкій Емиліянъ именованй референтами Еп. Консисторіи.

Ч. 526. О. Волошиньскій Василій парохъ въ Вербянахъ им. тіт. Совѣтникомъ Еп. Консисторіи.

Ч. 54/орд. О. Др. Масцюхъ Василій им. Нотаремъ Еп. Суда супружеского.

Презенты получили:

Ч. 12. О. Подлускій Петръ на парохію Любынъ.

„ 15. „ Турчмановичь Теофиль на парохію Купновичи.

„ 220. О. Антоневичь Маріянъ на парохію Щирецъ.

Ч. 312. О. Смолиньскій Василій на парохію Ростока велика.
„ 384. „ Гарасимчукъ Петро на парохію Млыны.
„ 423. „ Тымчишинъ Михаилъ на парохію Ломна.
„ 545. „ Юзьвякъ Михаилъ на парохію Зворъ.

До каноничнои институціи завозваній:

Ч. 562. О. Подлускій Петръ на Любынѣ.
„ 550. „ Турчмановичъ Теофиль на Купновичи.

Завѣдательства получили:

Ч. 207. О. Адріяновичъ Леонтій въ Корманичахъ.
„ 250. „ Ковальчинъ Іоанъ въ Болеховцяхъ.

Новопоставленій пресвитери получили слѣдующій сотрудництва.

Ч. 306. О. Гнатышакъ Іоанъ въ Гуссаковѣ.
„ 307. „ Качмаръ Михаилъ въ Добровлянахъ.
„ 308. „ Димитрій Михальчукъ въ Желдци.
„ 333. „ Артемовичъ Михаилъ въ Посадѣ рыботыцкой.

Некрологія.

О. Таворскій Левъ, парохъ въ Корманичахъ уп. 7. Сѣчня 1904.
„ Ясеницкій Антоній парохъ въ Болеховцяхъ уп. 12 Сѣчня 1904.
„ Сапрунъ Михаилъ парохъ въ Куниньской Воли уп. 12. Сѣчня 1904.
„ Копыстяньскій Іосифъ парохъ въ Лежайску уп. 30. Сѣчня 1904.
„ Дрималикъ Іоанъ парохъ въ Волощи уп. 1. Лютого 1904.

Души ихъ поручаютъ ся молитвамъ Преч. Клира.

Вôдъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, 8. Лютого 1904.

† КОНСТАНТИНЪ
ЕПИСКОПЪ.

О. Іоанъ Стрыйскій,
Канцлерь.

Накладомъ гр. кат. Еп. Консисторіи въ Перемышли. Зъ печатнѣ Іосифа Стифіого въ Перемышли 1904.